

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Apologia Petri Stevartii Leodii, Theologiae In Academia
Ingolstadiana Professoris, Ad D. Mavritivm Ibidem
Parochi, Consilarii Ducalis Bauarici, & ad SS. apostolos,
Coloniae, Præpositi. Pro Societate ...**

Stevartius, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1594

VD16 S 8949

Nihil probat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70292](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70292)

*Multa fieri
honestissime,
in cuiuslibet
optimi viri sa-
milia, quæ ta-
men fas non
est publicari.*

fugitiuis haberi vellet. Nemo est, qui possit aperta domo
viuere, sic, vt ad omnia, quæcunque agat, arbitros admitte-
re velit. Aut si quisquam arbitros non horreret, talis mihi
videtur esse vita Patrum Societatis IESV, quam omnes ho-
mines cum fructu inspicere possent. Nihil enim illi occul-
tant, nisi quod aut natura & ratio, aut certè virtus absconde-
re iubet. Nam quia proficere, non autem conspici tantum
aut laudari volunt; ideo, quæ sunt in habitu aut genere vite
dissimilia, ea vitant. Intus omnia dissimilia sunt, frons ve-
rò populo conuenit. Magna igitur eis iniuria fit ab impu-
dentissimis Calumniatoribus; qui toti huic honestissimo
ordini quæcunque vel Nouitius vel alius quispiam, siue io-
co, siue serio, prudens, aut imprudens, dixerit aut egerit, at-
tribuunt; Et, quæ circa vnum contigerunt, in vniuersam So-
cietatem contumeliosè detorquent; quasi verò omnes, qui
apud Iesuitas sunt, in nulla re errare possint. Aut quasi
quispiam, vel verbo vel facto lapsus sit, cõmuni omnium
consilio & auctoritate id sit factum. Penetrant impuri ac
maledicentissimi Proditores, non in Collegia tantum, sed
ad cubicula, ad penum, ad culinam Iesuitarum, quin etiam
ad illos angulos de quibus nemo sine pudore cogitat; ibique
velut lutulentæ sues se volutant, vt Iesuitarum famam de-
inde commaculent. Quamuis autem Societatis IESV Pa-
tres non indignè ferunt hæc ab hominibus sciri, quæ ipsi et-
iam secretò agant, quoniam ita viuunt, vt DEVM sibi præ-
sentem esse semper meminerint; tamen illis tam falsa &
absurda affingi, insignis est contumelia, à qua, vti spero, li-
berabit eos illa domesticorum sacrorum, quæ ab omnibus
cordi est, Religio.

*6. Nihil eorū,
quæ coninet
historia Iesui-
tici Ordinis,
legitimè pro-
bari potest.*

Porro cùm grauiissima & innumera flagitia commemo-
ret historia, tanquam à Societatis IESV hominibus perpè-
trata, quo quæso argumento ea confirmat? Nullo alio, nisi
asseueratione sua: Sic enim commemorat: Ille Iesuita hoc
mihi narravit: Ille hoc fecit tali loco, anno, &c. Eequid
non hac ratione, in innocentissimum ac probissimum
quemque scelerum ac calumniarum confingi poterit, præ-
sertim

fertim si mortuo illo, qui se testem facti aut dicti mali iactabat, publicetur calumnia, ut in hac historia factum est? quæ vel ob hoc solum indignissima est, cui in vlla re tanquam veræ fides adhibeatur.

Atque hæc tua venit Polycarpe Leyseri ridenda stultitia & execranda improbitas, quam declarasti in edenda hac historia tua. Tuam enim appello semper. Tu enim eam ne cum authore suo periret, conseruasti, locupletasti, euulgasti. Et ne erres, cum quid in Elia m perfidum dixerò, id ad te quoque spectare volo, qui es illo Apostata imprudentior, impudentior, sceleratior. Ille cepit, sua sit que; tu patra sti, perfecisti que maleficium: Ille minister, tu actor flagitij: Ille malleolos faces que comparauit, tu incendiarius extitisti. Illum quidem Sinonem tuum ac mēdacissimum proditorem vindicta diuina celeri secuta pede & assecuta est cito, mori que; coëgit eo mortis genere, quo pereunt illi, quos DEVS spirantes adhuc flammium mentium carnificum crudelitati inactandos & excarnificandos permittit. Te verò, si non seriò pœnites, quamnam putas pœnam calumniarum & mendaciorum manere, nisi eandem illam? Et fortè etiam ab illis, quos præter Iesuitas, improbissimè calumniaris, mundi scilicet Dominis, Serenissimis, Illustrissimis Principibus ac ordinibus Imperij, supplicium dignum tanto calumniatore. Nam si iudicio tecum agatur, si que tibi, quæ edidisti, probanda sint, quid quæso tu in medium proferes? Quæ in Iesuitas mentitus es, nunquam probabis: nec ea, quæ summis viris alijs & sapiētissimis obijcis. Non enim parua sunt: aut si parua æstimasti, non debuisti tanquam nefandissima crimina obijcere. Dic ergò quibus testibus Iesuitas scelerum, quæ de illis euulgasti, conuincas? Rumore publico? Nondum puto ita te desipere, ut incerto rumore nixus securè calumniari velis. Auctoritate nomininis & officii tui? Atqui iam pridem te tui homines publicè priuatim que tanquam nauci & nihili deridendum mundo propinârunt. Et verò iam putantur vulgo calumniatorum omnium audacissimi ex hac officina Ministerij

*Quicquid in
historiâ pro-
fertur, ad Pa-
lycarpi Ley-
seri personâ
spectat.*

Euangelici prodire. Eliæ in foelicis sola fide niteris: ille scripsit hæc, inquis, & scripsit quæ vidit, quæq; expertus est. Tu nè mortuū testem citas? Et quomodo probabis hæc Eliam omnia scripsisse, nihil te affinxisse & addidisse? Alij chartas eius, quas apud me deposuit, viderunt: illi testimonium reddent. Libet hîc mirari, cur nullus ex illis potius eas chartas publicatit? An minus fortè Iesuitis infensi sunt? An minus disertis atque tu? An minus impudentes, dicaces, audaces? Aut cur tibi soli hanc gloriam reliquerunt, cuius alioqui nomen, quibus modis possunt, commaculant? Mihi crede, nullum potest esse maius argumentum stultitiæ tuæ, mi Polycarpe, quàm hoc. Te sub cultro reliquerunt. In te invidiam hanc edendæ huius historiæ omnem deriuarunt. Tibi nunc, si iure agatur, calumniæ omnes probandæ sunt, aut si probare non possis, pœnæ calumniatorum, & eorum qui famosos libellos spargunt, subeundæ. De quo pluribus adhuc differetur: dum nunc illud satis probatū sit, nullam vlli prudenti ac sapienti, aut viro bono rationem & causam apparere iustam posse, cur has in Societatem IESV calumnias ita legat, tanquam si veram historiam euolueret: quandoquidem quò minus verè scripta esse cuiquam videatur, & auctoris leuitas, inconstantia, improbitas, perfidia, ac ipsa mors: tum ipsarum narrationum falsitas & calumniarum grauitas; mendaciorum infinitas & futilitas; verborum scurrilitas, maledictorum crebritas: demùm etiam tua Polycarpe stultitia, inscitia, infamia, qua iam pridem laboras, impediunt. Sed tempus est, vt ex tuis calumnijs quasdam sigillatim & ordine confutemus.

Stultus Polycarpus qui persuasionibus inimicorum Societatis IESV adductus, historiam scripsit.

CAP. II.

Defensionis, contra calumnias de Patribus Societatis IESV doctrina.

QV ARVM omnium fundamentum est ipsa fides ac religio Catholica, quam ita disseminant longè lateq; Societatis IESV Patres, tantaq; cura, studio, foelicitate propugnant, & contra omnes vestras machinas, fraudes, dolosq; defendunt; vt quicumque cum ijs egerint, aut versati sint, mēdacia vestra ac imposturas facilè deprehenderint; adeò vt periculum sit, ne si à vestris, quos miserè seducitis, audi-

audirentur, aut scripta eorum in manus omnium peruenirent, & animo veritatis noscendæ & amplectendæ cupido legerentur, breui omnes ad Catholicam vnitatem conuerterentur, quemadmodum multa hominum millia iam horū virorū studio ac pietate, desertis vestris cisternis, quæ aquam continere non valent, ad Ecclesiæ Catholicæ Romanæ fontes, magna contentione properarunt; & tandem vestris imposturis ac dolis cognitis, quod vnquā vllō momento ab Ecclesia nostra abfuerint, vehementer dolent.

Hæc vnica ac præcipua causa est odij vestri in Partes Societatis IESV, omnesque eorum Patronos & amicos: hæc sola doctrina vos audaces facit & promptos ad mentendum & calumniandum, quicquid vobis ira ac bilis suggerit. Videtis enim salua Catholica doctrina, itaq; defensa, quemadmodum à Societatis IESV. hominibus publicè docetur, promulgatur, propugnatur, omnes hæreses labi & corruere: patere consilia ac leuitatem vestram, vosque vt homines nihili & vilissimos despici atque contemni; dum animaduertunt plerique in Catholica doctrina antiquitatem, vnitatem, constantiam, consensionem cum Scriptura diuina, cum Patribus sanctissimis & grauissimis, demum cum ipsa quoque ratione humana & naturali; cuius ductum nemo vnquam secutus est, qui deserta fide prisca Christianorum, aut Lutheri, aut Caluini, aut aliorum Hæreticorum placita probauit: in quib. nihil inuenias, quàm vanitatem, falsitatem, impietatem, leuitatem, quippe quæ fundamento stabili ac firmo careant. Esse autem hanc quasi radicem omnium criminationum in Iesuitas, doctrinæ scilicet Catholicæ propagatæ foelicem successum, neq; isti omnino dissimulant. Hinc tanto furore in hanc doctrinam debacchantur, tam contumeliosis nominibus eam inuidiosam ac ridiculā populo facere curant, vt nunquam quisquam eorum maiore conatu Turcicam & Mahometicam vel aliam quantumcunq; abominandam sectam confutaret aut irriseret. Hinc quicquid in sacris literis vel idololatris, vel ipsi diabolo tribuitur, hoc in Catholicā Romanā

Præcipua causa odij hereticorum in Iesuitas est ardor & felicitas in propaganda & propugnanda fide Catholica.

Hist. ord. ref. pag. 234. cap. 10. 1780.